Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 26. apríla 2017*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Duševné a priemyselné vlastníctvo — Smernica 2001/29/ES — Zosúladenie niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv — Článok 3 ods. 1 — Verejný prenos — Pojem — Predaj multimediálneho prehrávača — Doplnky *add-ons*) — Zverejnenie diel bez súhlasu majiteľa — Prístup k internetovým streamingovým stránkam *streaming*) — Článok 5 ods. 1 a 5 — Právo rozmnožovania — Výnimky a obmedzenia — Oprávnené používanie“

Vo veci C-527/15,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Rechtbank Midden-Nederland (Holandsko) (Súd Midden-Nederland, Holandsko) z 30. septembra 2015 a doručený Súdnemu dvoru 5. októbra 2015, ktorý súvisí s konaním:

Stichting Brein

proti

Jackovi Frederikovi Wullemsovi, ktorý vystupuje aj pod menom „Filmspeler“,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory M. Ilešič (spravodajca), predseda Súdneho dvora vykonávajúci funkciu sudcu druhej komory K. Lenaerts, sudcovia A. Prechal, C. Toader a E. Jarašiūnas,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: M. Ferreira, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 29. septembra 2016,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Stichting Brein, v zastúpení: D. Visser a P. de Leeuwe, advocaten,

— J. F. Wullems, ktorý vystupuje aj pod menom „Filmspeler“, v zastúpení: J. van Groenendaal, D. Stols a F. Blokhuis, advocaten,

— španielska vláda, v zastúpení: V. Ester Casas, splnomocnená zástupkyňa,

— francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas a D. Segoin, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: holandčina.

— talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Gentili, avvocato dello Stato,

— portugalská vláda, v zastúpení: L. Inez Fernandes, T. Rendas a M. Figueiredo, splnomocnení zástupcovia,

— Európska komisia, v zastúpení: J. Samnadda, T. Scharf a F. Wilman, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 8. decembra 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 3 ods. 1 a článku 5 ods. 1 a 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti (Ú. v. ES L 167, 2001, s. 10; Mim. vyd. 17/001, s. 230).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Stichting Brein, nadáciou zameranou na ochranu záujmov nositeľov autorského práva, a pánom Jackom Frederikom Wullemsom vo veci týkajúcej sa predaja multimediálneho prehrávača pánom Wullemsom, ktorý umožňuje voľný prístup k audiovizuálnym dielam chráneným autorským právom bez súhlasu nositeľov tohto práva.

Právny rámec

Právo Únie

3 Odôvodnenia 9, 10, 23, 27 a 33 smernice 2001/29 uvádzajú:

„(9) Akákoľvek harmonizácia autorských práv a s nimi súvisiacich práv musí byť založená na vysokej úrovni ochrany, pretože tieto práva sú podstatou pre duševnú tvorbu. Ich ochrana pomáha zaistiť udržiavanie a rozvoj tvorivosti v záujme autorov, interpretov, producentov, spotrebiteľov, kultúry, priemyslu a verejnosti ako celku. Duševné vlastníctvo sa preto považuje za integrálnu súčasť vlastníctva.

(10) Ak majú autori alebo výkonní umelci pokračovať vo svojej tvorivej a umeleckej práci, musia za používanie svojej práce dostávať primeranú odmenu, rovnako ako producenti, aby boli schopní financovať túto prácu. Investície potrebné na výrobu produktov, ako sú zvukové záznamy, filmy alebo multimediálne produkty a služby, ako sú služby ‚na požiadanie', sú značné. Primeraná právna ochrana práv duševného vlastníctva je nevyhnutná na zaručenie dostupnosti takejto odmeny a na zaistenie uspokojivej návratnosti týchto investícií.

…

(23) Táto smernica ďalej harmonizuje práva autorov na verejný prenos. Pod týmto právom sa v širokom zmysle slova chápe každý verejný prenos pre verejnosť, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká. Toto právo zahŕňa všetky transmisie a retransmisie diel smerom k verejnosti drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania. Toto právo nezahŕňa žiadne iné činnosti.

…

(27) Samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos rozhlasových a televíznych programov sa samo osebe nerovná prenosu v zmysle tejto smernice.

…

(33) Na výlučné právo rozmnožovania by sa mala vzťahovať výnimka, ktorá by umožnila, aby niektoré prípady dočasného rozmnožovania, ako sú napríklad prechodné alebo náhodné rozmnožovania tvoriace integrálnu alebo podstatnú časť technologického procesu a uskutočnené na jediný účel umožniť buď účinnú transmisiu v sieti medzi treťou stranou prostredníctvom sprostredkovateľa, alebo na oprávnené použitie diela, alebo iného predmetu ochrany. Dotknuté prípady rozmnožovania nesmú mať žiadnu vlastnú ekonomickú hodnotu. Do tej miery, pokiaľ spĺňajú tieto podmienky, môže táto výnimka zahŕňať také prípady, ktoré umožňujú prezeranie a tiež zrýchlené ukladanie do pamäte osobných počítačov vrátane tých, ktoré umožňujú plynulé fungovanie transmisných systémov, za podmienky, že sprostredkovateľ nemodifikuje danú informáciu a nezasahuje do oprávneného používania technológie na získavanie údajov o používaní informácie, ktorá je široko uznávaná a používaná v priemysle. Používanie sa musí považovať za oprávnené, keď je autorizované nositeľom práv alebo keď nie je obmedzené zákonom.“

4 Článok 2 smernice 2001/29, nazvaný „Právo rozmnožovania“, znie:

„Členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať priame alebo nepriame, dočasné alebo trvalé rozmnožovanie akýmkoľvek spôsobom a akoukoľvek formou, v celku alebo v časti:

a) pre autorov k ich dielam;

b) pre výkonných umelcov k záznamom ich výkonov;

c) pre výrobcov zvukových záznamov k ich zvukovým záznamom;

d) pre výrobcov prvých záznamov filmov k originálu a k rozmnoženinám ich filmov;

e) pre vysielajúce organizácie k záznamom ich vysielaní, či už sú tieto vysielania prenášané po drôte alebo vzduchom vrátane káblov alebo satelitu.“

5 Článok 3 tejto smernice, nazvaný „Právo verejného prenosu diel a právo sprístupňovania predmetov ochrany verejnosti“, stanovuje:

„1. Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

2. Členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať sprístupňovanie verejnosti po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami takým spôsobom, že verejnosť má k nim prístup z miesta a v čase individuálne zvolenom:

a) pre výkonných umelcov k záznamom ich výkonov;

b) pre výrobcov zvukových záznamov k ich zvukovým záznamom;

c) pre výrobcov prvých záznamov filmov k originálu a k rozmnoženinám ich filmov;

d) pre vysielajúce organizácie k záznamom ich vysielaní, či už sú tieto vysielania prenášané po drôte alebo vzduchom vrátane káblov alebo satelitu.

3. Práva uvedené v odseku 1 a 2 nezaniknú žiadnym aktom verejného prenosu alebo sprístupnenia verejnosti ako je uvedené v tomto článku.“

6 Článok 5 ods. 1 a 5 uvedenej smernice stanovuje:

„1. Prípady dočasného rozmnožovania uvedené v článku 2, ktoré sú prechodné alebo náhodné a sú integrálnou alebo podstatnou časťou technologického procesu a ktorých jediným účelom je umožniť:

a) transmisiu v sieti medzi tretími stranami cez sprostredkovateľa alebo

b) oprávnené použitie

diela alebo iného predmetu ochrany, a ktoré nemá žiadny samostatný ekonomický význam, je vyňaté z práva rozmnožovania ustanoveného v článku 2.

…

5. Výnimky a obmedzenia ustanovené v odsekoch 1, 2, 3 a 4 sa budú uplatňovať iba v niektorých osobitných prípadoch, pri ktorých nedochádza ku konfliktu s bežným využívaním diela alebo predmetu ochrany a ktoré neodôvodnene nepoškodzujú oprávnené záujmy nositeľa práv.“

Holandské právo

7 § 1 Auteurswet (holandský zákon o autorskom práve, ďalej len „autorský zákon“) stanovuje:

„Autorské právo je s výhradou zákonných obmedzení výlučné právo autora literárneho, vedeckého alebo umeleckého diela alebo jeho právneho nástupcu uverejňovať toto dielo alebo ho rozmnožovať.“

8 § 12 autorského zákona znie:

„1. Pod uverejnením literárneho, vedeckého a umeleckého diela sa rozumie:

1°. uverejnenie rozmnoženiny celého diela alebo jeho časti;

…“

9 § 13a tohto zákona stanovuje:

„Za rozmnožovanie literárneho, vedeckého a umeleckého diela sa nepovažuje dočasné rozmnožovanie, ktoré je prechodné alebo náhodné a je integrálnou alebo podstatnou časťou technologického procesu, ktorého jediným účelom je umožniť

a) transmisiu v sieti medzi tretími stranami cez sprostredkovateľa alebo

b) oprávnené použitie diela

a ktoré nemá žiadny samostatný ekonomický význam.“

10 § 2 Wet op de Naburige Rechten (zákon o právach súvisiacich s autorským právom, ďalej len „zákon o súvisiacich právach“) stanovuje:

„1. Výkonný umelec má výlučné právo povoliť jeden alebo viaceré z týchto konaní:

…

d) vysielanie, retransmisiu, sprístupnenie verejnosti alebo akékoľvek iné zverejňovanie produkcie alebo záznamu produkcie alebo jej rozmnoženiny;

…“

11 § 6 zákona o súvisiacich právach stanovuje:

„1. Výrobca zvukového záznamu má výlučné právo udeliť súhlas na:

…

c) vysielanie, retransmisiu, sprístupnenie verejnosti alebo akékoľvek iné zverejňovanie zvukového záznamu, ktorý vyrobil, alebo jeho rozmnoženiny;

…“

12 § 7a zákona o súvisiacich právach znie:

„1. Výrobca prvých záznamov filmov má výlučné právo udeliť súhlas na:

…

c) sprístupnenie prvého záznamu filmu, ktorý vyrobil, alebo jeho rozmnoženiny verejnosti;

…“

13 § 8 zákona o súvisiacich právach stanovuje:

„Orgán pre vysielanie má výlučné právo povoliť jeden alebo viaceré z týchto úkonov:

…

e) sprístupnenie verejnosti alebo akékoľvek iné zverejňovanie záznamov programov alebo ich rozmnožení bez ohľadu na technické pomôcky, ktoré boli pri tom použité. …“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

14 Stichting Brein je holandská nadácia zameraná na ochranu záujmov nositeľov autorského práva.

15 Pán Wullems predáva na viacerých internetových stránkach vrátane svojej internetovej stránky www.filmspeler.nl rôzne modely multimediálneho prehrávača. Tento prehrávač, predávaný pod názvom „filmspeler“, je prehrávač, ktorý slúži ako sprostredkovacie zariadenie medzi zdrojom obrazových a/alebo zvukových signálov na jednej strane a televíznou obrazovkou na druhej strane.

16 Pán Wullems na tento prehrávač nainštaloval softvér s voľným zdrojovým kódom, ktorý umožňuje čítať súbory v rozhraní, ktoré možno ľahko používať pomocou štruktúrovanej ponuky, a bez toho, aby ho upravil, nainštaloval naň doplnky dostupné na internete, ktoré boli vytvorené tretími osobami, pričom niektoré z nich osobitne odkazujú na internetové stránky, na ktorých sú chránené diela sprístupnené používateľom internetu bez súhlasu nositeľov autorského práva.

17 Uvedené doplnky obsahujú hypertextové odkazy, ktoré, ak sa spustia televíznym ovládačom od uvedeného multimediálneho prehrávača, odkazujú na internetové streamingové stránky prevádzkované tretími osobami, z ktorých niektoré umožňujú prístup k digitálnym obsahom so súhlasom nositeľov autorského práva, zatiaľ čo iné umožňujú prístup k takýmto obsahom bez súhlasu týchto nositeľov. Konkrétne, doplnky majú za úlohu stiahnuť požadované obsahy zo streamingových stránok a spustiť ich jednoduchým kliknutím na multimediálnom prehrávači, ktorý predáva pán Wullems a ktorý je pripojený na televíznu obrazovku.

18 Ako vyplýva z rozhodnutia vnútroštátneho súdu, pán Wullems robil reklamu multimediálnemu prehrávaču „filmspeler“, podľa ktorej tento prehrávač umožňuje najmä bezplatne a jednoducho pozerať zvukový a obrazový záznam, ktorý je dostupný na internete bez súhlasu nositeľov autorského práva.

19 Dňa 22. mája 2014 Stichting Brein vyzvala pána Wullemsa, aby upustil od predaja tohto multimediálneho prehrávača. Dňa 1. júla 2014 podala na pána Wullemsa žalobu na vnútroštátny súd s návrhom, aby mu tento súd v podstate nariadil ukončiť predaj multimediálnych prehrávačov, akým je „filmspeler“, či ponúkať hypertextové odkazy, ktoré používateľom internetu nezákonne umožňujú prístup k chráneným dielam.

20 Stichting Brein na vnútroštátnom súde tvrdí, že pán Wullems uvádzaním multimediálneho prehrávača „filmspeler“ na trh uskutočnil „verejný prenos“, čím porušil § 1 a 12 autorského zákona a § 2, 6, 7a a 8 zákona o súvisiacich právach. Tieto ustanovenia by sa mali vykladať s prihliadnutím na článok 3 smernice 2001/29, ktorej prebratie do holandského práva zabezpečujú. Vnútroštátny súd v tejto súvislosti usudzuje, že judikatúra Súdneho dvora neumožňuje s určitosťou odpovedať na otázku, či za okolností ako vo veci samej ide o verejný prenos.

21 Pán Wullems pred vnútroštátnym súdom navyše tvrdí, že na streamingové vysielanie diel chránených autorským právom pochádzajúcich z neoprávneného zdroja sa vzťahuje výnimka uvedená v § 13a zákona o autorskom práve, ktorý treba vykladať s prihliadnutím na článok 5 ods. 1 smernice 2001/29, ktorý je prebraný do holandského práva. Podľa vnútroštátneho súdu Súdny dvor však ešte nerozhodoval o význame požiadavky „oprávneného použitia“ v zmysle článku 5 ods. 1 písm. b) smernice 2001/29.

22 Za týchto podmienok Rechtbank Midden-Nederland (Súd v Midden-Nederland, Holandsko) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 vykladať v tom zmysle, že o ‚verejný prenos‘ v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, keď osoba predáva výrobok (multimediálny prehrávač), do ktorého uvedená osoba nainštalovala doplnky obsahujúce hypertextové odkazy na internetové stránky, na ktorých boli bez súhlasu nositeľov práv priamo sprístupnené diela chránené autorským právom, ako sú filmy, seriály a živé vysielania?

2. Majú odpovede na otázky,

— či diela chránené autorským právom neboli predtým ešte vôbec zverejnené na internete alebo boli zverejnené výhradne prostredníctvom predplatného so súhlasom nositeľov práv,

— či doplnky obsahujúce hypertextové odkazy na internetové stránky, na ktorých boli priamo sprístupnené diela chránené autorským právom bez súhlasu nositeľov práv, sú voľne prístupné a do multimediálneho prehrávača ich môžu nainštalovať aj samotní používatelia, a

— či k internetovým stránkam, a teda k dielam chráneným autorským právom, ktoré sú na nich sprístupnené, môže mať verejnosť prístup aj bez multimediálneho prehrávača (bez súhlasu nositeľov práv),

vplyv na odpoveď na prvú otázku?

3. Má sa článok 5 smernice 2001/29 vykladať v tom zmysle, že nejde o ‚oprávnené použitie' v zmysle odseku 1 písm. b) tohto ustanovenia v prípade, keď konečný používateľ pri streamingovom vysielaní diela chráneného autorským právom na internetovej stránke tretej osoby, na ktorej sa toto dielo ponúka bez súhlasu nositeľa alebo nositeľov práv, vyhotovuje dočasnú rozmnoženinu?

4. V prípade zápornej odpovede na [tretiu] otázku je teda skutočnosť, že dôjde k prípadu dočasnej rozmnoženiny, ktorú konečný používateľ vyhotoví pri streamingovom vysielaní diela chráneného autorským právom na internetovej stránke tretej osoby, ktorá toto dielo ponúka bez súhlasu nositeľa alebo nositeľov práv, nezlučiteľná s „trojstupňovým testom" stanoveným článkom 5 ods. 5 smernice 2001/29?"

O prejudiciálnych otázkach

O prvej a druhej prejudiciálnej otázke

23 Svojou prvou a druhou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má pojem „verejný prenos" v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na predaj multimediálneho prehrávača, o aký ide vo veci samej, na ktorý boli vopred nainštalované doplnky, ktoré sú dostupné na internete a ktoré obsahujú hypertextové odkazy na internetové stránky, ktoré sú voľne dostupné verejnosti a na ktorých boli verejnosti sprístupnené diela chránené autorským právom bez súhlasu nositeľov tohto práva.

24 Z článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 vyplýva, že členské štáty majú povinnosť dohliadať na to, aby autori mali výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos svojich diel, či po drôte, alebo bezdrôtovými prostriedkami, vrátane sprístupňovania svojich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

25 Autori podľa tohto ustanovenia totiž disponujú právom preventívnej povahy, ktoré im umožňuje postaviť sa medzi prípadných používateľov ich diela a verejný prenos, ktorý títo používatelia zamýšľajú uskutočniť, a na tento účel zakázať taký prenos (rozsudky z 31. mája 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 30, a z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 28, ako aj citovaná judikatúra).

26 Keďže článok 3 ods. 1 smernice 2001/29 nespresňuje pojem „verejný prenos", je potrebné vymedziť jeho zmysel a rozsah z hľadiska cieľov sledovaných touto smernicou a kontextu, do ktorého vykladané ustanovenie spadá (rozsudok z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 29 a citovaná judikatúra).

27 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že z odôvodnení 9 a 10 smernice 2001/29 vyplýva, že hlavným cieľom tejto smernice je zavedenie vysokej úrovne ochrany autorov, ktorá im umožní získať zodpovedajúcu odmenu za používanie ich diel, najmä v súvislosti s ich verejným prenosom. Z toho vyplýva, že pojem „verejný prenos" treba chápať v širšom zmysle slova, ako to výslovne uvádza aj

odôvodnenie 23 tejto smernice (rozsudky z 31. mája 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 36, a z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 30, ako aj citovaná judikatúra).

28 Súdny dvor, pokiaľ ide o pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, tiež zdôraznil, že tento pojem si vyžaduje individuálne posúdenie (rozsudok z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 33, ako aj citovaná judikatúra).

29 Z článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 vyplýva, že pojem „verejný prenos“ zahrnuje dva kumulatívne prvky, a to samotný „prenos“ diela a „verejný“ prenos tohto diela (rozsudky z 31. mája 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 37, a z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 32, ako aj citovaná judikatúra).

30 Na účely posúdenia toho, či používateľ uskutočňuje verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, sa musí zohľadniť viacero dodatočných kritérií, ktoré nie sú samostatné a sú navzájom závislé. Treba ich preto uplatňovať tak jednotlivo, ako aj vo vzájomnej súvislosti, keďže je zrejmé, že v rôznych konkrétnych situáciách môžu mať veľmi premenlivú intenzitu [pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. marca 2012, SCF, C-135/10, EU:C:2012:140, body 78 a 79; z 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, bod 30, ako aj z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 34].

31 Spomedzi týchto kritérií Súdny dvor zdôraznil v prvom rade nezastupiteľnú úlohu, ktorú zohráva používateľ. Tento používateľ totiž uskutočňuje prenos, ak s vedomím dôsledkov svojho konania sprostredkúva svojim zákazníkom prístup k chránenému dielu, a to najmä vtedy, ak by bez tohto zásahu títo zákazníci v zásade nemohli mať prístup k zverejnenému dielu (rozsudky z 31. mája 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 46, a z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 35, ako aj citovaná judikatúra).

32 Ďalej spresnil, že pojem „verejný“ sa týka neurčitého počtu potenciálnych adresátov a okrem toho zahŕňa pomerne vysoký počet osôb (rozsudky zo 7. marca 2013, ITV Broadcasting a i., C-607/11, EU:C:2013:147, bod 32; z 31. mája 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 41, a z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 36, ako aj citovaná judikatúra).

33 Súdny dvor tiež pripomenul, že podľa ustálenej judikatúry na to, aby bolo možné prenos kvalifikovať ako „verejný prenos“, prenos chráneného diela sa musí uskutočniť podľa špecifickej technológie, odlišnej od technológií, ktoré sa doteraz používali, alebo v prípade, že taká technológia neexistuje, musí byť sprístupnené „novej verejnosti“, t. j. verejnosti, ktorú nositelia autorského práva pri udelení súhlasu na pôvodný verejný prenos svojho diela ešte nezohľadnili (rozsudky zo 7. marca 2013, ITV Broadcasting a i., C-607/11, EU:C:2013:147, bod 26; z 13. februára 2014, Svensson a i., C-466/12, EU:C:2014:76, bod 24, ako aj z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 37).

34 Nakoniec Súdny dvor viackrát zdôraznil, že odplatná povaha prenosu v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 nie je irelevantná (pozri najmä rozsudky zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 204; zo 7. marca 2013, ITV Broadcasting a i., C-607/11, EU:C:2013:147, bod 42, ako aj z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 38).

35 V prvom rade, pokiaľ ide o otázku, či predaj multimediálneho prehrávača, o aký ide vo veci samej, predstavuje „prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, treba uviesť, ako vyplýva aj z odôvodnenia 23 smernice 2001/29, že právo autora na verejný prenos uvedený v uvedenom článku 3 ods. 1 zahŕňa všetky transmisie alebo retransmisie diela verejnosti, ktorá nie je prítomná na mieste, kde tento prenos vzniká, drôtovými alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane vysielania.

36 Okrem toho, ako vyplýva z článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, na to, aby išlo o „prenos“, najmä postačuje, aby bolo dielo verejnosti sprístupnené takým spôsobom, že osoby, ktoré ju tvoria, môžu mať k tomuto dielu prístup, a nie je rozhodujúce, či využijú, alebo nevyužijú túto možnosť (pozri rozsudok z 13. februára 2014, Svensson a i., C-466/12, EU:C:2014:76, bod 19, ako aj citovanú judikatúru).

37 Súdny dvor už v tejto súvislosti rozhodol, že skutočnosť, že internetová stránka ponúka odkazy, ktorými sa dá preklikať k chráneným dielam zverejneným bez akéhokoľvek obmedzenia prístupu na inej stránke, ponúka používateľom prvej internetovej stránky priamy prístup k uvedeným dielam (rozsudok z 13. februára 2014, Svensson a i., C-466/12, EU:C:2014:76, bod 18; pozri tiež v tomto zmysle uznesenie z 21. októbra 2014, BestWater International, C-348/13, EU:C:2014:2315, bod 15, ako aj rozsudok z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, bod 43).

38 Je to tak aj v prípade predaja multimediálneho prehrávača, o aký ide vo veci samej.

39 Istotne, ako vyplýva z odôvodnenia 27 smernice 2001/29, samotné zabezpečenie fyzických zariadení umožňujúcich alebo uskutočňujúcich prenos samo osebe nie je „prenosom“ v zmysle tejto smernice.

40 Súdny dvor však v tejto súvislosti rozhodol, že čo sa týka poskytovania televíznych prijímačov v hotelovej izbe, hoci „samotné zabezpečenie fyzických zariadení“ samo osebe nepredstavuje „prenos“ v zmysle smernice 2001/29, nič to nemení na skutočnosti, že toto zabezpečenie môže z technického hľadiska umožniť prístup verejnosti k vysielaným dielam. Ak teda hotelové zariadenie prostredníctvom takto umiestnených televíznych prijímačov poskytuje signál svojim zákazníkom ubytovaným v izbách tohto zariadenia, ide o verejný prenos bez ohľadu na to, aká technika prenosu signálu sa používa (rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 46).

41 Treba tiež konštatovať, že v prejednávanej veci nemôže ísť o „samotné“ zabezpečenie fyzického zariadenia umožňujúceho alebo uskutočňujúceho prenos. Ako zdôraznil generálny advokát v bodoch 53 a 54 svojich návrhov, pán Wullems s plným vedomím dôsledkov svojho konania totiž vopred inštaluje na multimediálny prehrávač „filmspeler“, ktorý predáva, doplnky, ktoré konkrétne kupujúcim tohto prehrávača umožňujú prístup k chráneným dielam zverejneným na streamingových stránkach bez súhlasu nositeľov autorského práva a týmto kupujúcim si tieto diela pozrieť na televíznej obrazovke (pozri analogicky rozsudok zo 7. decembra 2006, SGAE, C-306/05, EU:C:2006:764, bod 42). Toto konanie, ktoré umožňuje nadviazať priame spojenie medzi internetovými stránkami, ktoré vysielajú pirátsky šírené diela, a kupujúcimi uvedeného multimediálneho prehrávača, bez ktorej by títo kupujúci mohli len ťažko mať prístup k chráneným dielam, si nemožno zamieňať so samotným zabezpečením fyzických zariadení stanoveným v odôvodnení 27 smernice 2001/29. V tejto súvislosti z pripomienok, ktoré boli predložené Súdnemu dvoru, vyplýva, že dotknuté internetové streamingové stránky vo veci samej nie je pre verejnosť jednoduché odhaliť, a pokiaľ ide o väčšinu z nich, často sa menia.

42 Treba preto konštatovať, že poskytovanie multimediálneho prehrávača, o aký ide vo veci samej, vzhľadom na doplnky, ktoré v ňom boli vopred nainštalované, umožňuje prostredníctvom štruktúrovanej ponuky prístup k odkazom, ktoré obsahujú uvedené doplnky, ktoré v prípade, že sa spustia ovládačom od tohto multimediálneho prehrávača, jeho používateľom ponúkajú priamy prístup k chráneným dielam zverejneným bez súhlasu nositeľov autorského práva, a musí sa považovať za prenos v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29.

43 V druhom rade na to, aby sa na chránené diela vzťahoval pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, je potrebné, aby skutočne išlo o prenos určitej skupine verejnosti (rozsudok zo 7. marca 2013, ITV Broadcasting a i., C-607/11, EU:C:2013:147, bod 31).

44 Súdny dvor v tejto súvislosti spresnil na jednej strane, že pojem „verejný“ obsahuje určitú prahovú hodnotu *minimis*, čo z tohto pojmu vylučuje počet osôb, ktorý je príliš malý, či dokonca úplne zanedbateľný. Na druhej strane je na účely určenia tohto počtu nutné zohľadniť kumulatívne účinky

vyplývajúce zo sprístupňovania diel potenciálnym adresátom. Je teda nielen relevantné, koľko osôb má súčasne prístup k dielu, ale tiež koľko z týchto osôb má postupne prístup k tomuto dielu [pozri v tomto zmysle rozsudky z 15. marca 2012, Phonographic Performance (Ireland), C-162/10, EU:C:2012:141, bod 35; z 27. februára 2014, OSA, C-351/12, EU:C:2014:110, bod 28, a z 31. mája 2016, Reha Training, C-117/15, EU:C:2016:379, bod 43, ako aj citovanú judikatúru].

45 V prejednávanej veci treba uviesť, že podľa vnútroštátneho súdu si multimediálny prehrávač „filmspeler“ zakúpil značný počet osôb. Navyše dotknutý prenos vo veci samej sa týka všetkých potenciálnych kupujúcich tohto prehrávača, ktorí majú pripojenie na internet. Tieto osoby môžu k chráneným dielam pristupovať súčasne v rámci dotknutého streamingového vysielania diel na internete. Tento prenos sa teda týka neurčitého počtu potenciálnych adresátov a zahŕňa vysoký počet osôb (pozri analogicky rozsudok zo 7. marca 2013, ITV Broadcasting a i., C-607/11, EU:C:2013:147, body 35 a 36).

46 Z toho vyplýva, že prostredníctvom dotknutého prenosu vo veci samej skutočne dochádza k „verejnému“ prenosu chránených diel v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29.

47 Navyše, pokiaľ ide o otázku, či boli tieto diela sprístupnené „novej“ verejnosti v zmysle judikatúry citovanej v bode 33 tohto rozsudku, treba uviesť, že Súdny dvor vo svojom rozsudku z 13. februára 2014, Svensson a i. (C-466/12, EU:C:2014:76, body 24 a 31), ako aj vo svojom uznesení z 21. októbra 2014, BestWater International (C-348/13, EU:C:2014:2315), rozhodol, že táto verejnosť predstavuje verejnosť, ktorú nositelia autorského práva nezohľadnili, keď udeľovali súhlas na pôvodný prenos. Súdny dvor vo svojom rozsudku z 8. septembra 2016, GS Media (C-160/15, EU:C:2016:644, bod 43), zdôraznil, že tieto rozhodnutia potvrdzujú dôležitosť súhlasu nositeľa autorského práva k chráneným dielam, ktoré boli voľne sprístupnené na inej internetovej stránke z hľadiska článku 3 ods. 1 smernice 2001/29, keďže toto ustanovenie presne stanovuje, že akýkoľvek verejný prenos diel musí byť odsúhlasený nositeľom autorského práva.

48 Z rozsudkov uvedených v predchádzajúcom bode vyplýva, že vloženie hypertextových odkazov na chránené dielo na internetovú stránku, ktoré bolo voľne sprístupnené na inej internetovej stránke so súhlasom nositeľov autorského práva k tomuto dielu, nemožno totiž kvalifikovať ako „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29. Súdny dvor v tejto súvislosti konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, a pokiaľ je toto dielo voľné dostupné na internetovej stránke, na ktorú hypertextový odkaz umožňuje prístup, treba konštatovať, že ak nositelia autorského práva k tomuto dielu dali súhlas na takýto prenos, títo nositelia zohľadnili všetkých používateľov internetu ako verejnosť, takže nejde o prenos uskutočnený pre „novú“ verejnosť. Takúto úvahu však nemožno vyvodiť z týchto rozsudkov preto, lebo chýba tento súhlas (pozri v tomto zmysle rozsudok z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, body 42 a 43).

49 Súdny dvor v prvom rade teda rozhodol, že ak sa preukáže, že osoba vedela, alebo mala vedieť, že hypertextový odkaz, ktorý vložila, umožňuje prístup k nezákonne zverejnenému dielu na internete, treba konštatovať, že poskytnutie tohto odkazu predstavuje „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29. Súdny dvor ďalej dodal, že je to tak aj za predpokladu, že tento odkaz umožňuje používateľom internetovej stránky, na ktorej sa uvedený odkaz objaví, obísť obmedzujúce opatrenia, ktoré prijala stránka, na ktorej sa nachádza chránené dielo, aby obmedzila prístup verejnosti len pre prihlásené osoby, takže vloženie takého odkazu predstavuje svojvoľný zásah, bez ktorého by uvedení používatelia nemohli mať prístup k vysielaným dielam. Nakoniec Súdny dvor uviedol, že ak je hypertextový odkaz vložený na účely dosiahnutia zisku, možno od autora tohto vloženia očakávať, že si urobí náležité overenia, aby sa uistil, že dotknuté dielo nie je nezákonne zverejnené na stránke, ku ktorej vedú uvedené hypertextové odkazy, takže sa možno domnievať, že toto vloženie bolo urobené s plným vedomím o chránenej povahe uvedeného diela a prípadnej neexistencii súhlasu nositeľa autorských práv so zverejnením na internete. Za týchto okolností a za predpokladu, že by táto vyvrátiteľná domnienka nebola vyvrátená, konanie spočívajúce vo vložení hypertextového odkazu na

nezákonne zverejnené dielo na internete predstavuje „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 (pozri rozsudok z 8. septembra 2016, GS Media, C-160/15, EU:C:2016:644, body 49 až 51).

50 V prejednávanej veci je nepopierateľné, že predaj multimediálneho prehrávača „filmspeler“ bol uskutočnený s plným vedomím dôsledku, že doplnky obsahujúce hypertextové odkazy, ktoré boli vopred nainštalované na uvedený prehrávač, umožňujú prístup k nezákonne zverejneným dielam na internete. Ako bolo pripomenuté v bode 18 tohto rozsudku, reklamy týkajúce sa tohto multimediálneho prehrávača konkrétne uvádzajú, že tento prehrávač umožňuje najmä bezplatne a jednoducho pozerať audiovizuálny materiál, ktorý je dostupný na internete bez súhlasu nositeľov práv.

51 Okrem toho nemožno spochybniť, že uvedený multimediálny prehrávač sa poskytuje na účely dosiahnutia zisku z jeho predaja, keďže cena zaplatená za ten istý multimediálny prehrávač slúži najmä na získanie priameho prístupu k chráneným dielam, ktoré sú dostupné na streamingových stránkach bez súhlasu nositeľov autorského práva. Ako to zdôraznila portugalská vláda, takýto multimediálny prehrávač je pre potenciálnych kupujúcich príťažlivý najmä preto, lebo sú v ňom nainštalované doplnky, ktoré umožňujú používateľom prístup na internetové stránky, na ktorých sú sprístupnené filmy chránené autorským právom bez súhlasu nositeľov tohto práva.

52 Treba preto konštatovať, že predaj takéhoto multimediálneho prehrávača predstavuje „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29.

53 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú a druhú položenú otázku odpovedať, že pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 sa má vykladať v tom, zmysle, že sa vzťahuje na predaj multimediálneho prehrávača, o aký ide vo veci samej, na ktorý boli vopred nainštalované doplnky, ktoré sú dostupné na internete a ktoré obsahujú hypertextové odkazy na internetové stránky, ktoré sú voľne dostupné verejnosti a na ktorých boli verejnosti sprístupnené diela chránené autorským právom bez súhlasu nositeľov tohto práva.

O tretej a štvrtej prejudiciálnej otázke

O prípustnosti

54 Komisia vo svojich pripomienkach tvrdí, že tretia a štvrtá otázka sú hypotetické, lebo sa týkajú streamingového vysielania diel chránených autorským právom a nie predaja multimediálneho prehrávača.

55 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora v rámci spolupráce medzi týmto súdom a vnútroštátnymi súdmi zakotvenej v článku 267 ZFEÚ prináleží iba vnútroštátnemu súdu, ktorý prejednáva spor a ktorý musí niesť zodpovednosť za následné súdne rozhodnutie, aby so zreteľom na osobitosti veci posúdil tak potrebu rozhodnutia v prejudiciálnom konaní pre vyhlásenie svojho rozsudku, ako aj dôležitosť otázok, ktoré kladie Súdnemu dvoru. Preto je Súdny dvor v zásade povinný rozhodnúť, ak sa predložené otázky týkajú výkladu práva Únie (pozri najmä rozsudok z 22. septembra 2016, Microsoft Mobile Sales International a i., C-110/15, EU:C:2016:717, bod 18, ako aj citovanú judikatúru).

56 Súdny dvor môže odmietnuť rozhodnúť o prejudiciálnej otázke položenej vnútroštátnym súdom len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Únie nemá žiadnu súvislosť s existenciou alebo predmetom sporu vo veci samej, pokiaľ ide o hypotetický problém alebo ak Súdny dvor nedisponuje skutkovými a právnymi podkladmi potrebnými na užitočnú odpoveď na otázky, ktoré sa mu položili (pozri najmä rozsudok z 22. septembra 2016, Microsoft Mobile Sales International a i., C-110/15, EU:C:2016:717, bod 19, ako aj citovanú judikatúru).

57 V prejednávanej veci však nejde o taký prípad. Súvislosť medzi treťou a štvrtou otázkou so skutkovými okolnosťami sporu vo veci samej sa totiž preukázala, keď vnútroštátny súd v odpovedi na žiadosť o vysvetlenie vyjadrenú Súdnym dvorom podľa článku 101 jeho rokovacieho poriadku spresnil, že odpoveď na tieto otázky je pre neho nevyhnutná na to, aby rozhodol o tvrdeniach žalobkyne vo veci samej, ktorá navrhla najmä, aby vnútroštátny súd určil, že streamingové prezeranie diel chránených autorským právom pochádzajúcich z nezákonného zdroja nie je „oprávneným použitím“ v zmysle článku 5 smernice 2001/29.

58 Z toho vyplýva, že uvedené otázky sú prípustné.

O veci samej

59 Svojou treťou a štvrtou otázkou, ktoré treba preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa majú ustanovenia článku 5 ods. 1 a 5 smernice 2001/29 vykladať v tom zmysle, že prípady vyhotovenia dočasnej rozmnoženiny diela na multimediálnom prehrávači, o aký ide vo veci samej, chráneného autorským právom, získaného zo streamingového vysielania na internetovej stránke tretej osoby, ktorá ponúka toto dielo bez súhlasu nositeľa autorského práva, spĺňajú podmienky stanovené v uvedených ustanoveniach.

60 Podľa článku 5 ods. 1 smernice 2001/29 je prípad rozmnožovania vyňatý z práva rozmnožovania ustanoveného v článku 2 tejto smernice, len ak spĺňa päť podmienok, a síce:

— tento prípad je dočasný,

— je prechodný alebo náhodný,

— je integrálnou alebo podstatnou časťou technologického procesu,

— jediným účelom je umožniť transmisiu v sieti medzi tretími stranami cez sprostredkovateľa alebo oprávnené použitie diela alebo iného predmetu ochrany a

— uvedený prípad nemá žiadny samostatný ekonomický význam.

61 V prvom rade treba uviesť, že tieto podmienky sú kumulatívne v tom zmysle, že nedodržanie jednej z nich vedie k tomu, že rozmnožovanie nie je vyňaté na základe článku 5 ods. 1 smernice 2001/29 z práva rozmnožovania stanoveného v článku 2 tejto smernice (rozsudok zo 16. júla 2009, Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, bod 55; uznesenie zo 17. januára 2012, Infopaq International, C-302/10, EU:C:2012:16, bod 26).

62 Okrem toho z judikatúry vyplýva, že vyššie uvedené podmienky sa musia vykladať doslovne, pretože článok 5 ods. 1 smernice 2001/29 predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla stanoveného touto smernicou, ktoré vyžaduje, aby nositeľ autorského práva povolil akékoľvek rozmnožovanie svojho chráneného diela (rozsudky zo 16. júla 2009, Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, body 56 a 57; zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 162; uznesenie zo 17. januára 2012, Infopaq International, C-302/10, EU:C:2012:16, bod 27, ako aj rozsudok z 5. júna 2014, Public Relations Consultants Association, C-360/13, EU:C:2014:1195, bod 23).

63 Platí to o to viac vzhľadom na skutočnosť, že túto výnimku treba vykladať s prihliadnutím na článok 5 ods. 5 smernice 2001/29, podľa ktorého sa uvedená výnimka uplatňuje iba v niektorých osobitných prípadoch, ktoré neohrozujú bežné využívanie diela alebo iného predmetu ochrany a ktoré neodôvodnene nepoškodzujú oprávnené záujmy nositeľa práva (rozsudok zo 16. júla 2009, Infopaq International, C-5/08, EU:C:2009:465, bod 58).

64 Pokiaľ ide o podmienku, podľa ktorej jediným účelom dotknutého konania je umožniť transmisiu v sieti medzi tretími stranami cez sprostredkovateľa alebo oprávnené použitie diela alebo iného predmetu ochrany, vnútroštátny súd uvádza, že cieľom dotknutého vyhotovenia rozmnoženiny vo veci samej nie je umožniť takúto transmisiu. Je preto potrebné posúdiť, či jediným účelom týchto prípadov je umožniť oprávnené použitie diela alebo predmetu ochrany.

65 V tejto súvislosti, ako vyplýva z odôvodnenia 33 smernice 2001/29, používanie sa považuje za oprávnené, keď je autorizované daným nositeľom práva alebo keď nie je obmedzené uplatniteľnou právnou úpravou (pozri tiež rozsudok zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i., C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, bod 168, ako aj uznesenie zo 17. januára 2012, Infopaq International, C-302/10, EU:C:2012:16, bod 42).

66 Keďže na použitie dotknutých diel vo veci samej nedali nositelia autorského práva súhlas, je nutné posúdiť, či predmetné prípady majú za cieľ umožniť použitie diela, ktoré nie je obmedzené uplatniteľnou právnou úpravou, pričom takéto posúdenie musí, ako bolo pripomenuté v bode 63 tohto rozsudku, zohľadniť skutočnosť, že výnimka stanovená v článku 5 smernice 2001/29 sa uplatňuje len v niektorých osobitných prípadoch, ktoré neohrozujú bežné využívanie diela ani neodôvodnene nepoškodzujú legitímne záujmy nositeľa práva.

67 Súdny dvor vo svojom rozsudku zo 4. októbra 2011, Football Association Premier League a i. (C-403/08 a C-429/08, EU:C:2011:631, body 170 až 172), konštatoval, že dotknuté prípady dočasného rozmnožovania v tejto veci, ktoré umožňujú správne fungovanie satelitného dekodéra a televíznej obrazovky, dávajú televíznym divákom možnosť prijímať vysielania obsahujúce chránené diela. Súdny dvor v tejto súvislosti konštatoval, že samotný príjem týchto vysielaní ako taký, konkrétne ich signál a zobrazenie, v súkromnom okruhu nepredstavuje prípad obmedzený uplatniteľnou právnou úpravou a že takýto príjem treba považovať za oprávnený v prípade vysielaní pochádzajúcich z iného členského štátu, ak sa vykonáva prostredníctvom zahraničného dekódovacieho zariadenia. Súdny dvor dospel k záveru, že jediným účelom dotknutých prípadov rozmnožovania bolo umožniť „oprávnené použitie“ diel v zmysle článku 5 ods. 1 písm. b) smernice 2001/29.

68 Takisto vo svojom uznesení zo 17. januára 2012, Infopaq International (C-302/10, EU:C:2012:16, body 44 a 45), Súdny dvor konštatoval, že spracovanie zhrnutí článkov z tlače, hoci nebolo v prejednávanej veci povolené nositeľmi autorského práva k týmto článkom, nebolo obmedzené uplatniteľnou právnou úpravou, takže dotknuté používanie nebolo možné považovať za neoprávnené.

69 Za okolností, o aké ide vo veci samej, a vzhľadom najmä na obsah reklamy urobenej v súvislosti s dotknutým multimediálnym prehrávačom, uvedenej v bode 18 tohto rozsudku a okolnosť uvedenú v bode 51 tohto rozsudku, že uvedený prehrávač je pre potenciálnych kupujúcich príťažlivý najmä preto, že sú v ňom vopred nainštalované predmetné doplnky, však treba konštatovať, že kupujúci takéhoto prehrávača v zásade úmyselne a vedome prijíma bezplatnú a nepovolenú ponuku chránených diel.

70 Treba tiež konštatovať, že prípady vyhotovenia dočasnej rozmnoženiny diel na multimediálnom prehrávači, o aký ide vo veci samej, chránených autorským právom, získaných zo streamingového vysielania na internetových stránkach tretích osôb, ktoré ponúkajú tieto diela bez súhlasu nositeľov tohto práva, svojou povahou ohrozujú bežné využívanie takýchto diel a neodôvodnene poškodzujú legitímne záujmy nositeľov práva, takže, ako uviedol generálny advokát v bodoch 78 a 79 svojich návrhov, z toho prirodzene vyplýva zníženie zákonných transakcií týkajúcich sa týchto chránených diel, čo neodôvodnene poškodzuje nositeľov autorského práva (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. apríla 2014, ACI Adam a i., C-435/12, EU:C:2014:254, bod 39).

71 Z toho vyplýva, že uvedené prípady nespĺňajú podmienky stanovené v článku 5 ods. 1 a 5 smernice 2001/29.

72 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na tretiu a štvrtú položenú otázku odpovedať, že ustanovenia článku 5 ods. 1 a 5 smernice 2001/29 sa majú vykladať v tom zmysle, že prípady vyhotovenia dočasnej rozmnoženiny diela na multimediálnom prehrávači, o aký ide vo veci samej, chráneného autorským právom, získaného zo streamingového vysielania na internetovej stránke tretej osoby, ktorá ponúka toto dielo bez súhlasu nositeľa autorského práva, nespĺňajú podmienky stanovené v uvedených ustanoveniach.

O trovách

73 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. **Pojem „verejný prenos“ v zmysle článku 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti sa má vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na predaj multimediálneho prehrávača, o aký ide vo veci samej, na ktorý boli vopred nainštalované doplnky, ktoré sú dostupné na internete a ktoré obsahujú hypertextové odkazy na internetové stránky, ktoré sú voľne dostupné verejnosti a na ktorých boli verejnosti sprístupnené diela chránené autorským právom bez súhlasov nositeľov tohto práva.**

2. **Ustanovenia článku 5 ods. 1 a 5 smernice 2001/29 sa majú vykladať v tom zmysle, že prípady vyhotovenia dočasnej rozmnoženiny diela na multimediálnom prehrávači, o aký ide vo veci samej, chráneného autorským právom, získaného zo streamingového vysielania na internetovej stránke tretej osoby, ktorá ponúka toto dielo bez súhlasu nositeľa autorského práva, nespĺňajú podmienky stanovené v uvedených ustanoveniach.**

Podpisy